

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **Ing. B. F.**, zastoupený Mgr. Zdeňkem Jedličkou, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 65, Konice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2009, č.j. KUOK 13038/2009, sp. zn. KÚOK/7371/2009/ OSV-SP/7178, o obnově řízení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2010, č. j. 38 Cad 10/2009 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupce stěžovatele, Mgr. Zdeňka Jedličky, advokáta, **se určuje** částkou 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též stěžovatel) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2010, č. j. 38 Cad 10/2009 – 24, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2009, č.j. KUOK 13038/2009, sp. zn. KÚOK/7371/ 2009/OSV-SP/7178, kterým nebyla k žádosti stěžovatele povolena obnova řízení ve věci odejmutí dávky sociální péče – doplatku do životního minima.

Krajský soud v Ostravě po provedeném řízení dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného vycházelo z podkladů obsažených ve správním spisu a žalovaný při jeho vydání správně aplikoval právní předpisy. Proto žalobu zamítl.

V kasační stížnosti, podané prostřednictvím krajským soudem ustanoveného zástupce (který žalobce zastupoval již v řízení před krajským soudem) stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Tuto nezákonnost spatřuje v tom, že soud – jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku - považuje za možný postup, kdy jak správní orgán I. stupně (rozhodnutí ze dne 21. 11. 2008, č.j. PVMU 129776/2008), tak následně i žalovaný (rozhodnutí ze dne 6. 2. 2009, č.j. KUOK 13038/2009, sp. zn. KÚOK/7371/2009/OSV-SP/7178) rozhodl o návrhu žalobce ze dne 1. 7. 2008, a to přesto, že řízení, které bylo v důsledku tohoto návrhu žalobce zahájeno, žalovaný svým předcházejícím rozhodnutím ze dne 21. 10. 2008, č.j. KUOK 96613/2008, zastavil. Tj., bylo rozhodováno v řízení již jednou zastaveném. Žalobce se neztotožňuje se závěry soudu, dle nichž se toto zastavení týká pouze řízení o přerušení řízení, nikoliv řízení ve věci návrhu žalobce ze dne 1. 7. 2008. S ohledem na výše uvedené tedy žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl stěžovatelův názor, odkázal na rozhodnutí ze dne 21. 10. 2008, č.j. KUOK 96613/2008 a jeho znění, a uvedl, že jím bylo pouze zastaveno řízení ve věci přerušení řízení o obnově (usnesení orgánu I. stupně ze dne 22. 7. 2008, č.j. PVMU 80868/2008) tedy nikoliv řízení o obnově řízení. Proto se zcela ztotožnil se závěry napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že návrhem žalobce ze dne 1. 7. 2008 bylo zahájeno řízení o obnově řízení ve vztahu k rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 28. 7. 2005, jímž byla žalobci ukončena výplata dávek sociální péče. Usnesením ze dne 22. 7. 2008, č.j. PVMU 80868/2008 bylo řízení přerušeno a žalobce byl vyzván k doplnění podání ve smyslu prokázání nových skutečností nebo důkazů, které nebyly v předcházejícím řízení uplatněny. K odvolání žalobce bylo toto usnesení o přerušení řízení zrušeno a řízení bylo zastaveno. Poté, když žalobce nové skutečnosti či důkazy nedoplnil, Městský úřad v Prostějově návrh na povolení obnovy zamítl rozhodnutím ze dne 21. 11. 2008, č.j. PVMU 129776/2008. Toto rozhodnutí potom k odvolání žalobce změnil žalovaný poté žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2009, č.j. KUOK 13038/2009, sp. zn. KÚOK/7371/2009/OSV-SP/7178, a to tak, že ve výroku rozhodnutí vypustil nadbytečně uvedený údaj o zákonu č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud nesprávně vyhodnotil dopad rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2008, č.j. KUOK

96613/2008 (které předcházelo nyní napadenému rozhodnutí žalovaného), a to tak, že při zrušení usnesení o přerušení řízení a zastavení řízení bylo podle soudu zastaveno toliko řízení o přerušení řízení, zatímco stěžovatel trvá na tom, že bylo zastaveno samo meritorní řízení, tj. řízení o návrhu na povolení obnovy řízení, a žalovaný tak posléze (při vydávání napadeného rozhodnutí) rozhodoval o dané věci ve stadiu, kdy již řízení o ní bylo zastaveno.

S výše uvedeným názorem stěžovatele nelze souhlasit.

Nejvyšší správní soud posoudil ve spisu založené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2008, č.j. KUOK 96613/2008, a shodně jako Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že tímto rozhodnutím bylo zrušeno usnesení Městského úřadu v Prostějově ze dne 22. 7. 2008, č.j. PVMU 80868/2008, jímž bylo přerušeno řízení ve věci návrhu stěžovatele na povolení obnovy řízení ve věci odejmutí dávek sociální péče, a současně bylo zastaveno řízení, v němž bylo dané rozhodnutí vydáno.

Řízení o přerušení řízení, bylo tzv. mezitímním, vloženým řízením do řízení meritorního (o návrhu na povolení obnovy), a stejně tak rozhodnutí o přerušení řízení bylo rozhodnutím mezitímním. Proto se odvolací řízení a rozhodnutí v něm vydané týkalo pouze tohoto mezitímního řízení a mezitímního rozhodnutí (o přerušení řízení).

V rozhodnutí je uvedeno, že je vydáváno v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Toto ustanovení stanoví, že: *Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.*

Z dikce i celkového kontextu daného ustanovení jednoznačně plyne, že toto zastavení řízení se může týkat toliko toho řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, a jež jeho vydání předcházelo. To je, či bylo, v posuzované věci řízení o přerušení řízení, což je, či bylo, dáno předmětem daného odvolacího řízení. Stěžovatel v této souvislosti napadl odvoláním rozhodnutí o přerušení řízení a nic jiného než napadené rozhodnutí, a ve spojení s ním i řízení, které jeho vydání předcházelo, nemohlo být rozhodnutím odvolacího orgánu dotčeno.

Uvedenou variantou rozhodnutí odvolacího orgánu zákonodárce sleduje řešení takových případů, kdy odvolací orgán shledá, že napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno a je tedy třeba je bez náhrady zrušit. Nicméně zrušením takového rozhodnutí, jež bylo nutně výsledkem řízení o přerušení, se dané řízení znovu ocitne ve stadiu před vydáním rozhodnutí o přerušení řízení. Řízení, jako nežádoucí (neb v něm nemá být pokračováno – nemá být znovu rozhodnuto o přerušení řízení, např. s jinými podmínkami) je za takového stavu věci třeba zastavit. Proto citované ustanovení počítá právě s takovouto spojenou variantou rozhodnutí, kdy se nejen zruší napadené rozhodnutí, ale kdy se současně řízení, v němž bylo zrušené rozhodnutí vydáno, zastaví.

Na meritorní řízení, tj. na vlastní linii řízení o návrhu žalobce na povolení obnovy řízení, mohlo mít a také mělo toto rozhodnutí toliko ten vliv, resp. dopad, že nabytím právní moci rozhodnutí, jímž bylo rozhodnutí o přerušení řízení zrušeno a řízení, v němž

bylo zrušované rozhodnutí vydáno bylo zastaveno, se v původním řízení o povolení obnovy opět mohlo pokračovat a také se v něm pokračovalo. Jiný dopad mít dané rozhodnutí nemohlo. Zastaveným řízením tak mohlo být, a také bylo, toliko právě řízení ve věci přerušení řízení.

Z obsahu dotčeného rozhodnutí ze dne 21. 10. 2008, č.j. KUOK 96613/2008, Nejvyšší správní soud shledal, že v tomto smyslu bylo předmětné rozhodnutí také srozumitelně a přezkoumatelně odůvodněno. Ostatně souvislostmi a rozsahem rozhodnutí odvolacího orgánu vydaného podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se Nejvyšší správní soud ve stejném výkladovém smyslu již opakovaně zabýval. Srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 5 As 55/2008 - 87, kde se uvádí: *Dospěl-li žalovaný odvolací správní orgán k tomu, že nepostačí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a vrátit s vytknutými vadami, které je třeba v novém řízení odstranit [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004], ale naopak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nemělo, resp. nemohlo být vůbec vydáno, a proto je třeba celé řízení bez dalšího ukončit [§ 90 odst. 1 písm. a) téhož zákona], byl povinen náležitě odůvodnit i to, proč řízení zastavil, tedy proč nelze v této věci rozhodnutí vůbec vydat.*

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě byl vydán v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto za důvodnou nepovažuje, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 2 za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel s kasační stížností úspěch neměl a žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Zdeňku Jedličkovi, byla stanovena za jeden úkon právní služby à 500 Kč (podání doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhl č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 500 Kč), a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky à 300 Kč, celkem tedy 800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 800 Kč. Odměna bude zástupci stěžovatele vyplacena do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu